

Afrika (Kaapstad tot Alexandrië)

Marcel en Monique hebben nog een verlaat verjaardagscadeau voor mij. Ik moet om half 3 klaar staan met zonnebril op is de instructie. Monique neemt me mee in de gameviewer en al na 5 minuten herken ik het geluid van de helikopter van Jana. Ze landt hier voor de deur en dat blijkt dus voor mij te zijn ! Monique en ik stappen snel in voor een prachtig vluchtje laag door de canyon. De planning is om te stoppen voor een drankje op een plateau maar toevallig hangt er dan precies nog zo'n late zeldzame bui boven de berg. Prachtige wolkenpartijen om langs te vliegen waar later ook regen uitvalt. Maar vooral niet geschikt voor onze drinkstop. Plan wordt gewijzigd. Jana zet haar chopper bij ons op de grond precies op het randje van de dam waar het wel goed weer is. Monique tovert champagne en wat lekkers tevoorschijn en ik vind het allemaal zó geweldig ! Als ik maar in de lucht hang is het feest voor mij.

Glory is goed genoeg ingewerkt denken we en ze heeft tijdens haar verlof een nieuwe ID kaart opgehaald. Ze is met 46 jaar klaar voor de eerste vlucht in haar leven. Maar eerst gaan we naar het dorp om wat nieuwe warme kleren voor haar te kopen want die heeft ze echt niet. Ze vindt het allemaal réuze spannend. Samen met Patrick en mij vliegt ze naar Kaapstad waar het inmiddels als winter aanvoelt. Ondanks dat ik Thomas heb gevraagd om alles een beetje netjes te maken voor Glory tref ik in hun ruimte een echte chaos aan. Als je te weinig komt maken ze er gewoon een zootje van.

Van Thomas horen we ook nog meer over de familie van Lizzy. Ze kwamen haar oude auto ophalen zoals ik vorige maand al schreef maar ze hadden volgens hem niet eens een rijbewijs ! En daar rij je dan gewoon mee naar de noordkaap. Geen wonder dat we altijd zoveel slechte chauffeurs tegen komen hier. Op een of andere manier hebben ze kans gezien om veel meer spullen mee te nemen waaronder de geliefde elektrische deken. Ook het doosje met boodschappengeld kon iemand blijkbaar goed gebruiken. Dus Glory en ik gaan maar weer op pad om alles nieuw te kopen. Wel zo leuk voor haar ook. Monica vraagt intussen ook een ID kaart aan want ze vindt dat ze klaar moet zijn om in de toekomst met haar zus van locatie te kunnen wisselen. We zullen zien !

Wij gaan zelf volop op zoek naar materialen voor het nieuwe huis. We krijgen de eerste goedkeuring van Klaserie voor de bouw al en we gaan meteen voor afwerking en accessoires kijken. Niet helemaal de goede volgorde maar ik vergaap me nu al aan met de hand beschilderde stoffen voor meubels en gordijnen. Patrick wil eigenlijk na 3 dagen al weer naar huis maar ik krijg er nog een dagje bijgesnoept. We moeten Nobu en wat andere favoriete adresjes toch ook een beetje blijven sponsoren nietwaar?

Ik vlieg nog een aantal keren met het personeel ook. Aubrey en Silius gaan met verlof en we hebben niks groots nodig het dorp. Dus snel de Cessna uit de schuur en zij vinden het geweldig natuurlijk. Net als een weekje later met Monica naar de Spar. Zogenaamd om boodschappen te helpen dragen. " I love my job " kirt ze.

Inmiddels kennen we best veel mensen hier in het reservaat. Er wordt met een groepje van 8

vrouwen afgesproken om een nachtje ergens naar toe te gaan. Patrick nodigt de wederhelften uit om naar Ximuwu te komen. Hij is inmiddels weer goed op de been en maakt een grote pan roti voor allemaal en de mannen blijven hier slapen. Eerst komt iedereen hier lunchen en ik ga met een aantal dames een rondje vliegen. Vluchtje uitgezet zodat ze allemaal hun lodge uit de lucht kunnen zien. Wat een enthousiasme, zo leuk! Alles bij elkaar een gezellig en geslaagd uitje met mensen die allemaal dezelfde passie voor de bush delen.

Als iets mijn favoriete tijd van het jaar is, is het toch wel deze periode. Het gras is zo mooi van kleur, bijna goudgeel als de late middagzon er op schijnt. Heerlijk temperaturen en iedere dag een strak blauwe lucht. En enorm veel dieren te zien. We zien afgelopen week ook de welpjes weer. Eerst in de ochtend, dan zijn ze nog heel schuw als ze verstopt zitten onder een struik en moeder op jacht is. Aubrey blijft in de middag een tijdje bij hen staan en laat ons via de radio laten weten dat moeders onderweg is. Toevallig hebben we die avond bezoek. En zo zijn we allemaal getuige van de uitbundige hereniging!

Het loopt een beetje anders dan gepland. Operatie gaat goed maar is wel een stuk ingrijpender dan verwacht. Daarom kunnen we ook niet na 2 weken naar huis maar krijgt Patrick na 2 weken opnieuw gips en mag hij nog niet op dit been staan. Eigenlijk is het zelfs de hele dag met been omhoog zitten. Enfin, wel krijgen we gezellig veel 'mee-eters' in Dirksland en gaan zelfs een paar keer naar 'thuis kroegen'. Bij de ene gaat het met de traplift omhoog en bij de andere wordt de patiënt met een heftruck richting barkruk getild. Sowieso in coronatijd een cadeautje zo'n avondje uit met een heel klein groepje aan de bar.

Vlak voordat wij naar Nederland gaan horen we dat Lizzy, onze hulp in Kaapstad, in het ziekenhuis is opgenomen met nierfalen. Er is in het begin regelmatig whatsapp contact tussen haar en mij over het wel en wee in de grote schuur. Na een dag of 10 worden dit ingesproken berichtjes met een steeds zwakkere stem en steeds meer achtergrond geluiden van andere patiënten. Ik zal niet te veel in detail treden maar ik weet zeker dat ik niet naar een staats ziekenhuis wil in dit land. Na 3 weken komt het trieste bericht dat ze op 51 jarige leeftijd is overleden. Haar familie woont 700 kilometer ten noorden van Kaapstad. Tijdens haar verblijf in het ziekenhuis konden ze onmogelijk op bezoek komen. Wél staan ze een dag na haar overlijden bij ons huis om haar bezittingen op te halen. En dan beginnen de telefoontjes van deze zelfde familieleden over waar het geld blijft voor de begrafenis. En welk plan we hebben hoe we de rest van de familie gaan onderhouden?! TIA...

De moeder en tante van Monique komen ook op vakantie naar Ximuwu. Gevaccineerd en wel maken ze gebruik van lage ticketprijzen en lege vliegtuigen. Ze hebben het geweldig naar hun zin getuige de leuke berichtjes en foto's die we krijgen toegestuurd. Ze hebben echt geluk met de dieren. Het lijkt Sabi Sands wel hier. Jammer dat ik er niet ben, want normaal is een rondje vliegen ook vaste prik op het activiteiten programma voor alle gasten. We hebben natuurlijk voor Lizzy een vervanger nodig. Patrick komt op het slimme idee om Gloria, de werkeloze zus van Monica voor deze baan te vragen. Zij zit ook al meer dan een jaar thuis en is normaal hulpkok in een lodge. Ze wil dolgraag en begint eerst op Ximuwu. Kan Monica haar inwerken én ze kan Monique lekker helpen met het verzorgen van het bezoek.

Monique en ik hadden ons samen aangemeld voor een zogenaamde 6 daagse interne track and sign course. We willen allebei veel beter worden in het herkennen van de sporen van de dieren. Alhoewel, iedereen die hier is geweest zal beamen wat een speurneus Monique al is. Maar het herkennen van de juiste sporen is ook voor haar soms lastig. Jammer genoeg moet ik afzeggen omdat wij nog in Nederland zijn. Monique gaat wel en ondanks dat ze soms moeite heeft met de Engelse taal slaagt ze met maar liefst 91% !! We zijn echt super trots op haar want

dit is een cursus waar ook professionele trackers en rangers naar toe gaan.

Patrick moet dan na 3,5 week weer voor een gipswissel maar weet de arts te overtuigen om een zogenaamde walker te krijgen. Hij moet plechtig beloven om zich de komende 3 weken te gedragen alsof hij gips om heeft maar we kunnen dan wel naar huis. Dat is niet tegen dovemansoren gezegd en zo zitten wij 2 dagen later mét rolstoel in het vliegtuig naar Hoedspruit.

Nobu heeft het prima naar haar zin gehad bij de burens want ze grijpt nog steeds iedere kans om snel daar naar binnen te gaan. En ze vindt vooral de baas met z'n gekke laars en rolstoel door het huis wel heel vreemd. Aan aandacht geen gebrek dit verwende hondje. Zelfs als haar bakkie een lekke band heeft zet Silius haar nog achterin zodat ze 200 meter mee kan rijden naar de garage waar hij de band repareert. Vanzelfsprekend zit ik meteen de eerste dag al in het vliegtuig. Na 7 weken is dit weer geweldig. En Patrick pakt meteen het schetsen van het nieuwe huis weer op. Kortom, we zijn weer héérlijk thuis.

Opnieuw een incident met Nobu en de leeuwen. Als Patrick met haar zijn gebruikelijke rondje rijdt, komt er weer een leeuwin achter hen aan gestormd. Dit is toch het moment om nu het echte Nobu bakkie mét motor tevoorschijn te halen. Deze auto staat altijd achter op het terrein en wordt eigenlijk tot nu toe alleen gebruikt als mobiele bar bij bushdiners en sundowners. Nobu houdt meer van elektrisch rijden. Heeft ze niet van mij... Later blijkt waarom de leeuwin een beetje gestrest is; we hebben gewoon weer 3 nieuwe welpjes ! De andere 2 waren al langere tijd niet meer gezien maar op een avond zien we heel de troep met alle nieuwkomers. Wat een verschil, dan zijn die 2 (nu zo'n beetje 6-7 maanden) toch behoorlijk groter inmiddels. Grappig om te zien dat er al zo vroeg verschil in temperament te zien is. Een van de kleinsten staat al dapper z'n mannetje en kijkt ons al brutaal en zelfverzekerd aan. Het rolt met z'n vijven over elkaar heen. Blijft geweldig om te zien. Later die week worden weer dágen achter elkaar parende leeuwen gezien dus de volgende welpen zijn al weer in aantocht . Nu wij hier langer wonen en deze troep al die tijd volgen zien we eigenlijk hoe onterecht wordt gedacht dat de koning van de jungle zo'n gemakkelijk leven heeft. Natuurlijk liggen ze een groot deel van de dag met hun poten omhoog te slapen maar er is ook heel veel stress. De paring die 4-5 dagen duurt en dat wel 30 tot 50 keer dag klinkt misschien leuk maar is er geen tijd én energie om te gaan jagen. Als de welpjes worden geboren is het stress om en achter eten aan te gaan en tegelijkertijd de welpjes goed te verstoppen voor ander hongerig gespuis. Dan zijn er pubers die in hun enthousiasme en onervarenheid de jacht verpesten. Als er dan opnieuw gepaard moet worden is er weer een gevecht tussen de beide broers over wie er voor het volgende nageslacht mag zorgen. Zo had vorige week een van de mannetjes een flinke wond onder zijn oog en zat zijn lijf onder het bloed. De ranger van de burens had het gevecht gezien en daar word je niet blij van. Patrick en ik gaan nog 2 dagen naar een lodge in Sabi. Met de auto deze keer omdat het vliegveld daar nu nog maar heel beperkt open is. Het toerisme is na de kerst periode weer helemaal ingestort natuurlijk. Ook wel weer eens leuk om door dit gebied te rijden en te zien in wat voor een 'bubbel' wij hier wonen. Hoedspruit is echt een dorp wat leeft van het toerisme en een behoorlijk hoge standaard heeft. De dorpjes daar buiten is een heel ander verhaal. We boeken deze lodge omdat we dit als een voorbeeld zien voor de stijl van een extra huis wat we willen gaan bouwen. Dus we zijn eigenlijk op studiereis

De plannen beginnen inmiddels serieuze vormen aan te nemen. Dus wie volgend jaar bij ons op bezoek komt kan hopelijk in het nieuwe huis logeren. Wel vliegen Patrick en ik samen naar Nelspruit waar hij een afspraak heeft bij een specialist. Hij blijft veel last houden van zijn achillespees en nu blijkt dat deze is afgescheurd. En daar loopt hij al maanden mee rond... Er zit niks anders op dan te opereren. Eerst wil hij de operatie in Nelspruit laten doen maar een paar dagen later besluiten we toch om naar Nederland te gaan waar we via Perry weer snel terecht kunnen in Mill. Gezien de ervaring van de laatste rugoperatie toch maar beter geen risico

nemen. Op de terugweg blijkt de alternator van het vliegtuig niet te werken. Gelukkig kennen we inmiddels behoorlijk wat mensen hier in de buurt en wordt het probleem ter plaatse snel verholpen. Ondertussen heeft Patrick ook de vrachtwagen met pijn in het hart verkocht. Die staat inmiddels al 2 jaar ongebruikt in de hangaar en we zijn er vanwege Patrick z'n rugpijn nog nooit mee weg geweest. De prognose is ook niet gunstig dus hij verkoopt de truck aan iemand in Pretoria. Voorwaarde is wel dat we hem daar zelf afleveren. Dus hebben we toch 500 kilometer kunnen proeven hoe hij rijdt. Marcel rijdt als backup achter ons aan. Want een band verwisselen is juist een van de dingen die wel erg lastig zouden zijn. Koper helemaal enthousiast, hij heeft hem namelijk nog helemaal niet gezien en alleen van foto's gekocht. Hopelijk gaat hij er met z'n jonge gezin mooie reizen mee maken! Wij stappen diezelfde avond in het vliegtuig naar Amsterdam en zo zijn wij nu al weer 10 dagen in ons fijne appartement in Dirksland. Patrick maakt foto's van meeuwen in plaats van leeuwen en a.s. maandag is de operatie al. Als alles volgend plan verloopt kan hij dan na eerst 2 weken gips, in een soort laars en kunnen we voor 6 weken terug naar huis. Tot de volgende controle. Als Corona maatregelen onze reisplannen niet omver gooien natuurlijk.

<https://spark.adobe.com/page/wOHViBjH0qJmP/>

Zaten we eerste 2 jaar behoorlijk onder de gemiddelde regenval in dit gebied, dit jaar hebben we al het dubbele van vorig jaar. We komen zelfs in de buurt van wat gemiddeld in Nederland in een heel jaar valt. En we hebben nog zo'n 6 weken regenseizoen te gaan

Ik neem op een zondagmiddag Monica en Cassius mee voor een klein rondje. Op zoek naar eerder gevonden verse leeuwen sporen. Binnen 5 minuten wordt de lucht opeens gitzwart en wij krijgen onverwacht een giga wolkbreuk op ons open dak. 60 mm in een half uur, dat kan de inmiddels oververzadigde grond echt niet aan. Zowel op de airstrip als op sommige paden is behoorlijk wat schade. En ook de dam ten zuiden van ons kamp houdt de druk niet. De aarden wal breekt weg en het water wringt zich een weg tussen de stenen. Gelukkig breekt de muur zelf niet door anders was de schade echt groot geweest.

Je ziet gewoon aan alle beesten dat ze blij zijn met zoveel water en vers gras. We hoeven eigenlijk niet verder dan een kilometer rond ons kamp te rijden om veel dieren te spotten. Bijna iedere dag hebben we badderende olifanten en zelfs de buffels staan deze week recht voor de poort. We hebben ze zelden zo doorvoed en met zo'n glimmende vacht gezien. De airstrip blijft bij alle dieren favoriet en opstijgen en landen is daardoor soms echt een uitdaging.

De olifanten zijn ook extra baldadig en duwen weer de ene na de andere boom om. Er is sowieso veel werk aan de winkel nu bijna alle paden opnieuw recht getrokken moeten worden. Dus de tractor maakt overuren.

Die tractor moet ook weer inspringen als eerst Patrick en ik vast komen te zitten in de open vlakte bij de Steendam. Vast, naast 2 leeuwinnen ! We roepen Marcel op de radio of hij ons kan komen ophalen maar waarschuwen vooral op het pad te blijven. Wij zullen dan wel naar het pad lopen als die leeuwinnen weg zijn. Maar ook hij trapt in dit verraderlijke stukje grond wat droog lijkt en zo staan we met 2 auto's vast ! Aubrey is de volgende die met de Kubota aankomt en zo wordt eerst Marcel los gemaakt en later trekt de tractor de gameviewer los. Dat moet nog eens gebeuren als Patrick later in de week weg zakt in een poging om de airstrip weer glad te rollen. Heel z'n rally ego om zeep.

Ook in de groepsapp van Klaserie wordt gewaarschuwd dat bepaalde overgangen in de rivier niet goed begaanbaar zijn. Er maakt zelfs iemand kennis met een grote krokodil als hij lopend wil testen hoe diep de doorgang is. Deze krokodil heeft de overgang als tijdelijke verblijfplaats geclaimd.

Ook wij gaan met Jana en haar helikopter mee voor een inspectievlucht. Hoe anders dan met mijn vliegtuig is deze ervaring. Je vliegt zó laag en zó langzaam. In een no time zien we al 3 neushoorns mét hoorn. Precies waar ze naar op zoek zijn voor een nieuw geplande de-horning

sessie later in de week. Het is geweldig om zo laag over de volle Klaserie River te vliegen. Jana is echt een stoer wijf ! Ik krijg bijna zin om nog eens opnieuw te gaan beginnen aan een helikopter brevet :)

Katten zijn lastig te vinden in het hoge gras momenteel. Alhoewel de cheeta's zich na ruim 2 maanden wél weer eens laten zien. Het ene mannetje lijkt behoorlijk gewond aan zijn dijbeen en we zijn best bezorgd over hem. Na 2 dagen zien we geen verbetering en vragen aan Colin, de manager van Klaserie, of we de dierenarts mogen laten komen. In principe wordt er hier niet ingegrepen maar wel als het voor zeldzame dieren zoals een cheeta is. Ons filmpje wordt naar de dierenarts gestuurd en hij stelt vast dat hij waarschijnlijk door een wrattenzwijn is geraakt tijdens de jacht. En dat ingrijpen voorlopig niet nodig is. Overbezorgd om onze katten blijken we te zijn want 2 dagen later zien we de broertjes weer samen jagen. Bijzonder hoe snel deze dieren zelf herstellen !

We steken het personeel nog eens in een nieuw tenue inclusief mondkapje en Monica vindt het zo mooi dat ze zelfs steeds met het mondkapje paraat in haar zak loopt.

Ik vlieg nog een paar dagen naar Kaapstad voor een aantal afspraken en geniet vooral van het heerlijke eten daar. Dat blijft toch zó super in de Kaap. En uit eten gaan is inmiddels nergens meer iets vanzelfsprekends natuurlijk. Met een koffer vol met verse vis en andere heerlijkheden kom ik een paar dagen later weer terug. Manlief ook weer blij dat ik er ben :)

Meteen de volgende ochtend vroeg buffels kijken op de airstrip en een lekker rondje vliegen met Monique en Marian. Dit is thuis, dit is waar ik het liefste ben.

Lostracks

Avonturensite van Patrick en Elly Suverein

<https://www.lostracks.org>
